ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

του ΦΡ. ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Η ΜΙΣ ΑΡΣΕΝ

Ὠνομαζόταν Ἀρσέν. Περίεργο ὄνομα γιὰ μιὰ γυναίκα, καὶ μάλιστα γιὰ μιὰ χαριτωμένη κοπελλίτσα...Κάποια προμάμμη της ὅμως ὠνομαζόταν ἔτσι—μιὰ προμάμμη τη: ποὺ εἶχε πολεμήσει ἄλλοτε σᾶν ἄνδρας, τὸν καιρὸ τῶν ἱππότῶν—καὶ οἱ γονεῖς της τὸ ἐθεώρησαν αὐτὸ ὡς λόγον ἀρκετὰ ἰσχυρὸν γιὰ νὰ τὴ βαφτίσουν μὲ τό... *ἀρσενικὸ* αὐτὸ ὄνομα.

Αὐτὴ ὅμως δὲν ἐσυμφώνησε διόλου, μὰ διόλου μὲ τοὺς γονεῖς της... Μόλις ἔγινε δεκαέξη χρονῶν καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὶς «Περιπέτειες τοῦ Ἀρτὲν Λουπέν», ἐνόμισε τὡς τὸ ὄνομά της τῆς ἐπέβαλλε τὴν ὑποχρέωση νὰ γινῇ κι'αὐτή. «ἀριστοκράτις διαρρήκτρια». Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε τόσο εὔκολο πρᾶγμα ὅσο φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Ὁ πρῶτος τυχὼν δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ «διάσημος λωποδύτης...». Ἡ Ἀρσὲν τὸ κατάλαβε ἀμέσως αὐτό. Τί νὰ κάνῃ ὅμως ;... Ἡ «ὑποχρέωσις» τοῦ ὀνόματος, βλέπετε... Καὶ ἡ Ἀρσὲν ἀπεφάσισε νά... ὀρχίσῃ ἐνδόξως τὸ στάδιό της !

***

Τὸ ἀνοιξιάτικο ἐκεῖνο πρωΐ, ἡ μὶς Ἀρσὲν ἐξύπνησε μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ ἡ μέρα χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀρχίσει τὴν... λωποδυτική της δράση.

Ὅλη τὴν ἡμέρα θὰ ἔμενε ἐλεύθερη ! Οἱ γονεῖς της εἶχαν φύγει μὲ τ' αὐτοκίνητο γιὰ τὴν γειτονικὴ πόλη. Ἔμενε ἡ γκουβερνάντα της. Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ δεχόταν νὰ γίνῃ συνένοχός της... Αὐτά, στὰ μυθιστορήματα μόνο συμβαίνουν, δυστυχῶς... καὶ ἡ μὶς Φίλιπς, ὅσο κι' ἂν ὑρίσταιτο πρόθυμα ὅλα τὰ καπρίτσια τῆς μικρῆς της μαθητρίας,ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα δὲν ἐδιάβαζε. Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ὅμως ἦταν ἄρρωστη. Καὶ ἡ Ἀρσὲν τὴν εἶδε ἀπὸ τὴν κάμαρή της νὰ εἶνε ξαπλωμένη ἀ.όμη στὸ κρεββάτι μὲ ἐπιδέσμους στὸ κεφάλι—σημεῖον ὅτι τὴν εἶχε καταλάβει ἡ συνηθισμένη της ἡμικρανία.

— Τί θὰ κάνετε, Ἀρσέν, ὅλη τὴν ἡμέρα ; τὴν ἐρώτησε.

Ἡ Ἀρσὲν δὲν εἶχε τύχει νὰ ἰδῇ ποτέ της τὸ «χέρι τοῦ Θεοῦ». Ἔ, αὐτὴ τὴ φορὰ νόμισε πὼς τὸ εἶδε ! Ὅλα τὴ ὑπρώχναν στὸ ν' ἀρχίσῃ τὸ... ἔργον της ! Καὶ χωρὶς νὰ διοτάσῃ, ἀπήντησε :

— Πηγαίνω μιὰ στιγμὴ νὰ τηλεφωνήσω στὴ Ζερμαίν... θὰ τῆς παραγγείλω νὰ περάσῃ μὲ τ'ἀμάξι της νὰ μὲ πάρῃ..

Τὸ τηλέφωνο ὅμως βρισκόταν μακρυὰ ἀπὸ τὴν κάμαρη τῆς μὶς Φίλιπς, ἡ ὁποία, ἔτσι, δὲν ἄκουσε τί ἔλεγε ἡ Ἀρσὲν στὴ Ζερμαίν.

***

Σὲ λίγη ὥρα, ἡ Ἀρσὲν ἔπαιρνε τὸν μεγάλο δημόσιο δρόμο μέσα στ' ἀμάξι τῆς φίλης της—μόνη της ὅλως, καὶ χωρὶς τὴ Ζερμαίν. Ἦταν πολὺ ψύχραιμη, ἂν καὶ ἦταν πεπεισμένη πὼς ὅλοι ὅσους συναντοῦσε στὸ δρόμο της τὴν ἐκύτταζαν πολὺ προσεκτικά. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ὅμως πὼς σ' αὐτὸ δὲν εἶχε πολὺ ἄδικο.. Τραβοῦσε πράγματι τὴν προσοχὴ τῶν διαβατῶν : ἦταν τόσο ὥμορφη μὲ τὸ ἁπλό της φόρεμα καὶ τὸ μικρό της καπελλάκι...

Ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὶς «Περιπέτειες τοῦ Λουπέν»

Μὲς στὸ ἀμάξι δὲν ἔπαυε ἀπὸ τοῦ νὰ «καταρτίζῃ» τὸ σχέδιό της. Μετὰ ὡρίμους σκέψεις, εἶχεν ἀποφασίσει, ἁπλούστατα, νὰ λεηλατήσῃ... τὸ μέγαρο τῆς θείας της, τῆς κυρίας ντὲ Μονφόρ. Ὁ λόγος ἦταν ἁπλούστατος : τὴν θειά της δὲν τὴν ἀγαποῦσε διόλου γιατὶ ἦταν τρομερὰ γκρινιάρα, καὶ γιατὶ εἶχε μαντεύσει πὼς ἤθελαν νὰ τὴν παντρέψουν μὲ τὸν γυιό της, τὸν Ρυβέρτο,πρᾶγμα πού.. προσέβαλλε τὴν ἀνεξαρτησία της. Ἐξ ἄλλου, μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, τὰ κλοπιμαῖα.. δὲν θὰ φεύγαν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια· ἀργότερα δέ, θὰ τὰ ἐτέστρεφε μυστηριωδῶς στὴν κάτοχό τους γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νά... μείνῃ κόκκαλο !... Τελείωσε· τὸ εἶχε ἀποφασίσει : ἡ δράσις τῆς «μυστηριώδους μὶς Ἀρσέν» θἄρχιζεν ἀπὸ τὴν γκρινιάρα κυρία ντὲ Μονφόρ.

Ἡ κυρία ντὲ Μονφὸρ ἔλειτε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Τὸ μέγαρό της ὅμως τὸ εἶχεν ἀφίσει ὑπὸ τὴν φύλαξη ἑνὸς γέρου ὑυρωροῦ πραγματικοῦ κερβέρου. Πῶς θὰ κατόρθωνε λοιπὸν νὰ μπῇ μέσα στὸ σπίτι; Ἡ Ἀρσὲν συλλογίσθηκεν ἔξαφνα ὅτι σὲ μιὰ πάροδο ὑπῆρχε μιὰ πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε κατ' εὐθείαν στὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τοῦ Ρυβέρτου.

Ἡ Ἀρσὲν ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρά της· ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὸ τσαντάκι της ἕνα κλειδί, ὅμοιο μ' αὐτὸ ποὺ εἶχε δεῖ νὰ κρατᾶ καμμιὰ φορὰ ὁ ξάδελφός της, τὸ ἔβαλε μὲς στὴν κλειδαριά, καί...ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως !

Ἡ δὶς ντὲ Μοναζύ, ἔμπαινε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ Ρυβέρτου· ἕνα παράξενο αἴσθημα εὐχαριστήσεως μαζὶ καὶ ἀγωνίας τὴν κατέλαβε, μπαίνοντας στὴν μυρωμένη ἀπὸ αἰγυπτιακὸ καπνὸ καὶ ἀπὸ μυρωδιὲς κρεββατοκάμαρη τοῦ νέου. Ἡσυχία ἀτόλυτη ἐβασίλευε.

Ἡ Ἀρσὲν ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ προσοχή, κατενθουσιασμένη ποὺ θὰ μποροῦσε, χωρὶς φόβο νὰ διακοπῇ ἀπὸ κανέναν, νὰ ψαχουλεύσῃ τὰ ἰδιαίτερα τοῦ ξαδέρφου της. Γιατὶ ἤξερε πὼς καὶ αὐτὸς βρισκόταν στὴν ἔξοχὴ μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του.

Ἐπάνω στὸ τζάκι εὑρίσκοντο μερικὲς φωτογραφίες γυναικῶν. Ἡ Ἀρσὲν ὅμως δὲν τοὺς ἔδωσε μεγάλη προσοχή, καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ κομψὸ γραφεῖο ποὺ ἦταν φορτωμένο χαρτιά. Ὁ Ρυβέρτος ἔκανε στίχους ! Κι' ὅμως, δὲν τῆς τὸ εἶχε πεῖ ποτέ του αὐτό. Καὶ ἔξαφνα τὰ χέρια της ἄρχισαν νὰ τρέμουν καὶ τὰ μάγουλά της κοκκινίσαν...Τὰ μάτια της εἶχαν πέσει ἐπάνω στοὺς στίχους :

«Ἂν στόλεγα πὼς σ' ἀγαπῶ, μικροῦλα μου Ἀρσέν,
πῶς συλλογίζομαι διαρκῶς τὰ γκρίζα σου τὰ μάτια».

Ὅστε λοιπόν...ὁ Ρυβέρτος τὴν ἀγαποῦσε ! Ὥστε τὸ μελετημένο συνοικέσιο, δὲν ἦταν μιὰ «ἐμπορικὴ σκέψις» τῶν γονέων του ! Ἡ Ἀρσὲν διάβασε ὥς τὸ τέλος τοὺς λεπτοὺς αὐτοὺς στίχους, ποὺ κλείναν τόσο αἴσθημα καὶ τόση χάρη. Ὅταν ἐσήκωσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ χειρόγραφο, ἦσαν δακρυσμένα...Ἀλλὰ συγχρόνως ἐξέφρασαν καὶ ἕνα αἴσθημα τρόμου *γιατὶ εἶδε τὴν κουρτίνα, ἀπέναντι, νὰ κουνιέται*... Κάποιος βρισκόταν μέσα στὸ δωμάτιο ! Ἡ Ἀρσὲν τώρα, κατάχλωμη, *ἄκουγε ὡς καὶ τὴν ἀναπνοή του*... Καὶ πράγματι ἡ κουρτίνα παραμερίσθηκε κι' ἐνεφανίσθη...ὁ Ρυβέρτος !

Ἡ Ἀρσέν, ἀστραπιαίως ἀνέκτησεν ὅλη της τὴν ψυχραιμία.

— Σ' ἐνόμιζα στὸ Βωκρεσσόν ! τοῦ εἶπε μὲ καταπληκτικὸ θράσος. Τί γυρεύεις ἐδῶ ; !...

— Μά... νομίζω πὼς ἐγὼ μᾶλλον θὸ ἔπρεπε νὰ σοῦ ὑποβάλω αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, μικροῦλα Ἀρσέν... Ὁμολόγησε πὼς ἦρθες νὰ μοῦ παραστήσῃς τὸν... Ἀρσὲν Λουπέν !...

Ἡ νέα ἐχαμογέλασε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἔννοιωθε ὅμως πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὴν ὡραία της ψυχραιμία...

— Φαντάσου ὅμως, ἐξηκολούθησε ὁ Ρυβέρτος, πὼς κ' ἐμένα μ' ἀρέσει νά... παριστάνω τον Σέρλοκ Χόλμς ! Νά... ἀνακαλύπτω τὰ μυστηριώδη ἐγκλήματα... Βρισκομουν στο σπίτι τῆς Ζερμαίν, τὴν ὥρα ποὺ ἐτηλεφώνησες. Δὲν σοῦ κρύβω μάλιστα πὼς...κρατοῦσα καὶ τὸ ἕνα ἀκουστικό ! Ἐμάντευσα πὼς κάποια παράξενη σκέψις εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μικρό σου κεφαλάκι, μικροῦλα Ἀρσέν... Κι' ὅταν ἔφυγες ὁλομόναχη ἀπ' τὸ σπίτι σου, σὲ παρακολούθησα κρυμμένος μέσα σ' ἕνα ἀμάξι...

— Μέσα σ' ἕνα κίτρινο ἀμάξι ! φώναξε ἡ Ἀρσέν. Τὸ εἶδα, ποὺ μὲ εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω !

— Ἀκριβῶς ! Μέσα στὸ κίτρινο ἀμάξι ! Καί, τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινες ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς παρόδου, ἔμπαινα, ἁπλούστατα ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο... Ὥστε λοιπὸν ἤθελες νὰ μέ... λεηλατήσῃς ; Ἐμπρὸς λοιπόν...ἄρχισε...Ὅλα ὅσα βρίσκονται δωμέσα εἶνε δικά σου.

Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ὁ Ρυβέρτος ἐπρόσθεσε δείχνοντας τα χειρόγραφα ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χεριά της ἡ Ἀρσέν :

— Ὅλα... ὡς καὶ ἡ καρδιά μου, Ἀρσέν... Γιατὶ τὸ ξέρεις τώρα τὸ μυστικό μου, ἀφοῦ ἐδιάβασες... Πές μου λοιπόν, θέλεις νὰ τὴν πάρῃς τὴν καρδιά μου, νὰ τὴν παρῃς γιὰ πάντα ;... Ἀπάντησέ μου, Ἀρσέν...

Ἡ νέα τοῦ ἔτεινε τὰ χέρια :

— Ναί,Ρυβέρτε,τοῦ ἀπήντησε σιγὰ-σιγά, ἐνῶ ἡ πνοή της ἔσβυνε.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΤΟ ΦΙΡΜΑΝΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό—λέει μιὰ τουρκικὴ ἱστορία—ἦταν στὴν Πόλη ἕνας Ρωμιὸς πλούσιος, νέος στὰ χρόνια, ἄλλα τρελλος, ὅπως εἶνε οἱ περισσότεροι νέοι. Τί θέλετε καὶ δὲν ἔκανε...

Μιὰ μέρα ὁ νέος περνοῦσε μὲ δυὸ φίλους του στὴ γέφυρα τοῦ Γαλατᾶ. Ἐκεῖ βλέπει ἕνα Χότζα καὶ τοῦ δίνει μιὰ φτυσια μεγάλη στὰ γένεια.

Ὁ Χότζας τὸν κατήγγειλε, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν πῆγαν στὸν Καδῆ νὰ δικασθῇ.

— Τὸν ἔφτυσες ἀλήθεια τὸ Χότζα ; τὸν ἐρώτησε ὁ δικαστής.

— Ναί, Καδῆ ἐφέντημ.

— Βάϊ, βάϊ, βάϊ ! Καὶ πῶς ἐτόλμησες καὶ τῶκανες αὐτό ;

— Ἔχω φιρμάνι τοῦ πολυχρονεμένου μας Σουλτάνου, Καδῆ ἐφέντημ νὰ κάνω ὅτι μ' ἀρέσει... Να το !

Καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ μεγάλη κόλλα χαρτί, μέσα στὴν ὁποίαν εἶχε διπλωμένο ἕνα μεγάλο μάτσο χαρτονομίσματα.

Ὁ Καδῆς ἄνοιξε τὴν κόλλα τοῦ χαρτιοῦ ἀνοικτὴ με τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴ βλέπουν οἱ ἄλλοι δικασταὶ τὸ περιεχόμενον, ὑπελόγισε κατὰ προσέγγισιν τὶ ἀξίαν ἀντιπροσώπευαν τὸ χαρτονομίσματα καὶ κουνῶντας θαυμαστικὰ τὸ κεφάλι του, ἐγύρισε πρὸς τοὺς ἄλους δικαστὰς καὶ εἶπε :

— Βάϊ, βάϊ, βάϊ ! Κατὰ τὸ φιρμάνι ποὺ ἔχει τοῦτος ὄχι τοῦ Χότζα τὰ γένεια, ἀλλὰ καὶ τὰ δικά μας μπορεῖ νὰ φτύσῃ !...